

Ο Γιώργος είναι ένας άνθρωπος, τον οποίο συναντώ σε συχνότητα αντιστρόφως ανάλογη με την εκτίμηση που τρέφω προς το πρόσωπό του. Τον βλέπω αραιά και σπάνια, τον εκτιμώ ειλικρινά και πολύ. Ατυχώς είναι μια κατάσταση που συμβαίνει σε πολλούς από μας. Είναι οι συνθήκες του σύγχρονου τρόπου ζωής, λένε οι κοινωνιολόγοι. Ατυχέστερα συμβαίνει και το ανάποδο. Να βλέπεις, δηλαδή, συχνά, κάποιους που δεν εκτιμάς και τόσο. Τέλος πάντων, το θέμα στο παρόν σημείωμα δεν είναι αυτό.

Είναι, πως έπειτα από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ξαναβρεθήκαμε με το Γιώργο, συν γυναιξί, μέσα στον Ιανουάριο. Συζητούσαμε σπίτι του, γύρω από το βραδινό τραπέζι, όταν ήρθε η κουβέντα για την μητέρα του. Την είχα συναντήσει μια και μόνη φορά, στο χωριό της, την Κωνσταντία, στον κάμπο της Αριδαίας, όταν πριν από δώδεκα Γενάρηδες, στις αρχές του 2001, είχε φιλοξενήσει για λίγο την μεγάλη παρέα μας.

Η κυρία Σοφία, ήταν τότε στα 70 της. Όταν λοιπόν κατέφθασαν, μάλλον απροειδοποίητα και σίγουρα απρόσκλητα, τα παιδιά και οι μητέρες της παρέας, έβγαζε από το φούρνο μια κολοκυθόπιτα. Την ίδια ώρα οι άρρενες, ταλαιπωρούσαμε εαυτούς και καλαθοσφαίριση στο

γήπεδο του χωριού, έτσι όταν επιστρέψαμε πίσω, μόλις προλάβαμε ότι είχε περισσέψει, από την πίτα, που καταγράφηκε στην μνήμη όλων ως μια εξαιρετικά νόστιμη λιχουδιά.

Το φως, είχε πέσει τελείως καθώς μαζεύτηκε το σύνολο της πολυπληθούς παρέας στο μικρό σπιτικό της. Τότε, η μητέρα του Γιώργου ξεδιπλωσε τη Μακεδονίτικη φιλοξενία της. Φίλεψε τα παιδιά με γλυκά, προσέφερε στους ενήλικες καφέδες, άνοιξε το σπίτι της και την καρδιά της, μέχρι την ώρα που αναχωρήσαμε.

Εκτοτε δεν την ξαναείδα. Τα χρόνια πέρασαν, υποθέτω ότι για τους γονείς του Γιώργου, πέρασαν όπως συνήθως περνούν για τους ηλικιωμένους, δηλαδή γρήγορα και κουρασμένα.

Μέχρι που φτάσαμε στον φετινό Γενάρη και βρεθήκαμε στο σπίτι του, οπότε τέθηκε και η ερώτηση: «Τι κάνει η μάνα σου;» Για να εισπράξουμε την απάντηση: «Την χάσαμε το καλοκαίρι».

Ταυτόχρονα σηκώθηκε από το τραπέζι, έφερε ένα μικρό βιβλιαράκι, που είχε εκδοθεί στη

Θεσσαλονίκη το 1949 και μου είπε εν τάχει την ιστορία της, τμήμα της οποίας περιγράφεται και στις σελίδες εκείνου του βιβλίου.

Γραμμένο μέσα στη δύνη του εμφυλίου, από συντάκτη ανήκοντα με τρόπο φανατικό στην Εθνικιστική παράταξη, είναι διαποτισμένο με όλο το μίσος που γέννησε, συντήρησε η εμφύλια σύγκρουση.

Τιτλοφορείται ΑΡΔΕΑ, αποτελεί «*πρότυπον εθνικής αντιστάσεως κοινωνικής αναγεννήσεως και δημιουργικής ανασυγκροτήσεως*»

και είναι αφιερωμένο

«στα Γενναία Παλληκάρια του Στρατού και των Μ.Α.Υ. και Μ.Ε.Α. Που Ποτίσανε με τον ιδρώτα και με το αίμα τους το Πάϊκο, την Τζένα και το Καϊμάκτσαλάν και Ξανάφεραν το 1948

- 49 την ζωή Στον Κάμπο της Αλμωπίας Το Ακρώτατο Εθνικό μας Προπύργιο.»

Ευθύς γίνεται αντιληπτό, πως όλο το περιεχόμενο της μικρής αυτής έκδοσης είναι ακραία διχαστικό, βαθιά εμφυλιακό. Δεν θα μπορούσε να είναι και διαφορετικό, αν κρίνουμε την εποχή και το λόγο που γράφτηκε, κυκλοφόρησε.

Μην κλείσετε το παράθυρό μου, γιατί αν κλείσει θα πάω να δω τον Γιώργο, τη Σοφία, την Κωνσταντία & τον Εμφύλιο.